

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: N.P.T.**, bytem ..., zastoupené *Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovarská 87/130, Plzeň*, proti **žalované: Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2016, čj. ČOI 19723/16/O100/2200/12/16/Ber/Št,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žádost žalobkyně o obnovu řízení vedeného pod sp. zn. ČOI 147610/12/2200 byla zamítnuta, neboť se neobjevily nové skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastnice řízení nemohla uplatnit v původním řízení, ani důkazy provedené správním orgánem v průběhu správního řízení se neukázaly být nepravdivými [rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 18. 1. 2016, čj. ČOI 8178/16/2200/R, ve spojení s rozhodnutím České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 11. 4. 2016, čj. ČOI 19723/16/O100/2200/12/16/Ber/Št].

II. Předcházející řízení

V úředním záznamu ze dne 24. 11. 2012 inspektor České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, uvedl, že ve dnech 4. 11. a 24. 11. 2012 byla v rámci kontroly prodejních jednotek na tržnici Folmava kontrolována rovněž prodejní jednotka – stánek č. E 22 (viz příslušné kontrolní protokoly). K úřednímu záznamu je přiložen plánek části tržnice Folmava a fotodokumentace prodejního stánku č. E 22.

O kontrole provedené dne 4. 11. 2012 byl inspektorkami České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, sepsán kontrolní protokol ve vztahu ke stánku č. F1 pod čj. ČOI 153106/12/2200 a ve vztahu ke stánku č. E 22 pod čj. 153109/12/2200. O kontrole provedené dne 24. 11. 2012 ve vztahu ke stánku č. E 22 byl inspektory České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, sepsán kontrolní protokol pod čj. ČOI 147610/12/2200. K tomuto protokolu jsou přiloženy úřední záznam o zajištění zboží, které neodpovídá zvláštním právním předpisům (včetně seznamu zajištěného zboží), a doklady o odběru vzorku č. 64034 a 64035.

Kontrolní protokol ze dne 24. 11. 2012, čj. ČOI 147610/12/2200, úřední záznam o zajištění zboží (s přílohou) a doklady o odběru vzorku byly žalobkyni (spolu s průvodním přípisem) doručeny fikcí (§ 24 odst. 1 správního řádu).

Příkazem ze dne 28. 1. 2013, SEČ 22/2128 - 5/12/SŘ/P, čj. ČOI 10206/13/2200, sp. zn. ČOI 153106/12/2200, Česká obchodní inspekce, inspektorát Plzeňský a Karlovarský, uložila žalobkyni pokutu ve výši 15.000,- Kč pro porušení právních povinností stanovených v § 12 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), čímž naplnila skutkovou podstatu podle § 24 odst. 7 písm. h) téhož zákona.

Příkazem ze dne 24. 4. 2013, SEČ 22/1952 - 7/12/SŘ/P, čj. ČOI 49613/13/2200, sp. zn. ČOI 147610/12/2200, Česká obchodní inspekce, inspektorát Plzeňský a Karlovarský, uložila žalobkyni úhrnnou pokutu ve výši 100.000,- Kč pro porušení právních povinností uvedených v § 4 odst. 3 jednáním podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, čímž naplnila skutkovou podstatu podle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona, pro porušení právních povinností uvedených v § 7a zákona o ochraně spotřebitele, čímž naplnila skutkovou podstatu podle § 24 odst. 1 písm. b) téhož zákona, a pro porušení právních povinností stanovených v § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, čímž naplnila skutkovou podstatu podle § 24 odst. 7 písm. h) téhož zákona.

Příkazem ze dne 24. 4. 2013, SEČ 22/2278 - 7/12/SŘ/PP, čj. ČOI 50106/13/2200, sp. zn. ČOI 147610/12/2200, Česká obchodní inspekce, inspektorát Plzeňský a Karlovarský, uložila žalobkyni pořádkovou pokutu ve výši 20.000,- Kč pro naplnění skutkové podstaty uvedené v § 9 odst. 4 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů.

Oba příkazy ze dne 24. 4. 2013 byly žalobkyni doručeny fikcí (§ 24 odst. 1 správního řádu).

Žádostí datovanou dne 18. 10. 2013 a došlou správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 10. 2013 se žalobkyně domáhala obnovy řízení ve věcech vedených u České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, pod sp. zn. ČOI 147610/12/2200 a pod sp. zn. ČOI 153106/12/2200 z důvodu, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které žalobkyně nemohla v původním řízení uplatnit, přičemž tyto skutečnosti podle jejího názoru odůvodňují jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

V úředním záznamu ze dne 7. 11. 2013 inspektor České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, uvedl, že dne 4. 11. 2013 byl proveden monitoring a pořízena fotodokumentace prodejných jednotek – stánků E 22 a F 1 na tržnici Folmava. K úřednímu záznamu je přiložena fotodokumentace prodejných stánků č. F 1 a E 22 a plánec části tržnice Folmava.

Dne 13. 11. 2013 zástupce žalobkyně zaslal České obchodní inspekci, inspektorátu Plzeňskému a Karlovarskému, plánec rozestavení stánků tržnice Horní Folmava 42.

Dne 3. 3. 2014 pod čj. ČOI 25980/14/2200, sp. zn. ČOI 120057/13/2200, Česká obchodní inspekce, inspektorát Plzeňský a Karlovarský, rozhodla, že *v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. ČOI 147610/12/2200 se obnova řízení zamítá*. Dne 3. 3. 2014 pod čj. ČOI 25999/14/2200, sp. zn. ČOI 120057/13/2200, Česká obchodní inspekce, inspektorát Plzeňský a Karlovarský, rozhodla, že *v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. ČOI 153106/12/2200 se obnova řízení zamítá*.

Proti těmto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání (datované dne 25. 3. 2014 a došlé správnímu orgánu dne 26. 3. 2014).

Dne 21. 5. 2014 pod čj. ČOI 56652/14/O100/2200/12/14/Ber/Št, sp. zn. ČOI 120057/13/2200, Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát, rozhodla, že odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 3. 3. 2014, čj. ČOI 25980/14/2200, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu řízení vedeného pod sp. zn. ČOI 147610/12/2200, se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. Dne 21. 5. 2014 pod čj. ČOI 39168/14/O100/2200/12/14/Ber/Št, sp. zn. ČOI 120057/13/2200, Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát, rozhodla, že odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 3. 3. 2014, čj. ČOI 25999/14/2200, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu řízení vedeného pod sp. zn. ČOI 153106/12/2200, se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 21. 5. 2014, čj. ČOI 56652/14/O100/2200/12/14/Ber/Št, sp. zn. ČOI 120057/13/2200, podala žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu. Proti rozhodnutí téhož orgánu ze dne 21. 5. 2014, čj. ČOI 39168/14/O100/2200/12/14/Ber/Št, sp. zn. ČOI 120057/13/2200, žaloba ve správním soudnictví podána nebyla.

Rozsudkem ze dne 30. 6. 2015, čj. 30A 72/2014-63, Krajský soud v Plzni rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 21. 5. 2014, čj. ČOI 56652/14/O100/2200/12/14/Ber/Št, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

V odůvodnění tohoto rozsudku se mimo jiné praví: *„Přes uvedené okolnosti, vedoucí k závěru, že nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení, především podmínka, že žalobkyně nemohla v původním řízení své námitky a důkazy uplatnit, správní orgány prováděly nové dokazování, a to nezákonným způsobem. O tzv. monitoringu dne 4. 11. 2013 žalobkyně nebyla předem, ani při jeho provádění informována. Jde tedy o nepoužitelný důkaz. Nadto žalobkyně ani nebyla seznámena se všemi podklady, které správní orgán nově opatřil, tj. zejména s úředním záznamem ze dne 7. 11. 2013 a s novou fotodokumentací. Současně z výše shrnutých odůvodnění obou správních rozhodnutí vyplývá, že správní orgány tyto nové podklady použily jako zásadní podklady, jimiž vyvracely tvrzení žalobkyně o možné záměně stánek při kontrole. Pro řízení o žádosti o obnovu není z povinné aplikace § 36 odst. 3 správního řádu stanovena žádná výjimka. Pokud tedy žalovaná nepostupovala podle uvedeného ustanovení a nedala žalobkyni možnost vyjádřit se k úplnému podkladu rozhodnutí, podle něhož rozhodla, dopustila se procesní vady. Tuto vadu žalovaná odstraní v novém řízení, v němž znovu posoudí rozsah potřebných podkladů pro rozhodnutí dle § 100 odst. 1 správního řádu a žalobkyni s nimi seznámí a dá jí možnost se k nim vyjádřit a následně odůvodní rozhodnutí o obnově řízení v souladu s výše uvedenými premisami.“*

Rozhodnutím ze dne 17. 8. 2015, čj. ČOI 87969/15/O100/2200/13/15/Ber/Št, sp. zn. ČOI 120057/13/2200, Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát, zrušila rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 3. 3. 2014, čj. ČOI 25980/14/2200, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu řízení vedeného pod sp. zn. ČOI 147610/12/2200, a věc vrátila k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně.

Usnesením ze dne 25. 8. 2015, čj. ČOI 89740/15/2200, sp. zn. ČOI 120057/13/2200, Česká obchodní inspekce, inspektorát Plzeňský a Karlovarský, rozhodla, že žalobkyně *je oprávněna ve smyslu § 36 správního řádu navrhopvat důkazy, činit návrhy a dále vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení usnesení*. K tomuto usnesení byl přiložen úřední záznam ze dne 4. 11. 2013. Na uvedené usnesení správního orgánu prvního stupně žalobkyně reagovala vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí (datovaným dne 9. 9. 2015 a došlým správnímu orgánu dne 11. 9. 2015). K tomuto vyjádření bylo přiloženo schéma – *dispoziční řešení stánku „E 22“ vypracované jednatelem provozovatele*.

Dne 18. 1. 2016 pod čj. ČOI 8178/16/2200/R, sp. zn. ČOI 120057/13/2200, Česká obchodní inspekce, inspektorát Plzeňský a Karlovarský, rozhodla, že *v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. ČOI 147610/12/2200 se obnova řízení zamítá*.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání (datované dne 4. 2. 2016 a došlé správnímu orgánu dne 8. 2. 2016).

Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2016, čj. ČOI 19723/16/O100/2200/12/16/Ber/Št, sp. zn. 120057/13/2200, Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát, odvolání žalobkyně proti

rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 18. 1. 2016, čj. ČOI 8178/16/2200/R, sp. zn. ČOI 120057/13/2200, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu řízení vedeného pod sp. zn. ČOI 147610/12/2200, zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

III. Žalobní body

1) K zhojení nezákonnosti provedení „monitoringu“ a fotodokumentace bylo nezbytné minimálně tento důkaz provést znovu s respektováním všech zákonných práv účastníků řízení, případně za přizvání nestranných osob (v souladu s § 54 odst. 4 správního řádu). Žalovaná argumentuje značně nelogicky, že nebylo a není v zájmu zjištění skutečného stavu věci, aby žalobkyně byla o prováděném „monitoringu“ informována, protože by zde hrozilo nebezpečí z prodlení. Jedná se o účelový a zneužitelný výklad a aplikaci tohoto ustanovení. Není zřejmé, že pokud by žalobkyně byla o monitoringu předem podle zákona informována, jaké prodlení by mohlo nastat, a dále, zákon nehovoří nic o tom, že se účastník nemusí o úkonu vyrozumívat (provádění důkazu mimo ústní jednání), pokud by byla možnost či nebezpečí manipulace s předmětem důkazu.

2) Po seznámení se s výsledky „monitoringu“, zejména s pořízenou fotodokumentací, je naprosto zřejmá chyba správního orgánu spočívající v opakovaně (prvotní kontrolou + „monitoringem“) nesprávně zjištěném a správním orgánem tvrzeném skutkovém stavu ohledně rozmístění prodejních stánků, jejich číselného značení a osob, které je provozují, když od přesného zjištění situace a rozmístění stánků se odvíjí to, zda žalobkyně byla odpovědná za porušení povinností, za které byla nespravedlivě citelně pokutována. V tomto žalobkyně plně odkazuje na své vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 9. 9. 2015. Chyba správního orgánu je zcela evidentní a zjevná paradoxně i z celé fotodokumentace vyhotovené inspektorem ČOI, která jí byla správním orgánem dodatečně doručena spolu s „Úředním záznamem“ dne 31. 8. 2015. V podrobnostech se odkazuje též na odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ČOI, Inspektorát Plzeňský a Karlovarský, ze dne 18. 1. 2016, čj. ČOI 8178/16/2200/R, kde je tato chyba detailně specifikována.

Je zřejmé, že důkazy, na jejichž základě správní orgán rozhodoval nejen v řízení o obnově, ale zejména v původním řízení, jsou nepravdivé. Pokud se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, je to důvodem obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Navíc tyto skutečnosti byly pro žalobkyni neznámé a nemohla je uplatnit v původním řízení, protože nevěděla, že je proti ní vůbec vedeno řízení ze strany ČOI, a všechny písemnosti byly doručovány fikcí a ona je přebrala až dlouho poté, co příkazy nabyly právní moci.

Správní orgán soustavně tyto zjevně nepravdivé důkazy, tj. na jejichž základě byl zjištěn stav věci v původním řízení v rozporu se skutečností a lze o něm tedy úspěšně pochybovat, v celém průběhu rozhodování o povolení obnovy ignoruje a odmítá se nepravdivými důkazy zabývat, což je v přímém rozporu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Tato zásada se vztahuje na veškerá správní řízení, a to i na řízení o obnově. Na podkladě nepravdivých důkazů byl v původním řízení nesprávně zjištěn skutkový stav, na jehož základě bylo vydáno nesprávné a nezákonné rozhodnutí. V žádosti o povolení obnovy žalobkyně navrhovala provedení celé řady dalších důkazů k prokázání nesprávně zjištěného skutkového stavu (chyba je ovšem evidentní již z dodatečně předložené fotodokumentace

správního orgánu), avšak ani jeden z nich nebyl připuštěn a proveden, což bylo odůvodněno pouze obecnou floskulí.

3) Správní orgán I. stupně se vznesenými faktickými skutkovými námitkami obsaženými již v podaném vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 9. 9. 2015 věcně vůbec nezabýval a tím porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, když jeho povinností je v odůvodnění rozhodnutí se vypořádat s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí. Odkaz správního orgánu na to, že „*správní orgán považuje skutkový stav pro vydání rozhodnutí za dostatečně zjištěný a objasněný a to podle ust. § 3 správního řádu ... Provedení dalších důkazů považuje za nadbytečné ...*“ bez podrobného věcného zdůvodnění vzhledem k uplatněným námitkám neobstojí z hlediska výše uvedeného ustanovení.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí namítá nesplnění podmínek pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu (přičemž správní orgán I. stupně tímto ustanovením neargumentuje), ale nijak se nevyrovnává s druhým zákonným předpokladem uvedeným v tomto ustanovení, tj. řízení se obnoví, pokud se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, jako v tomto případě. Navíc je sporné, zda žalobkyně mohla navrhované důkazy v původním řízení vůbec uplatnit.

4) Doručení fikcí nelze podle názoru žalobkyně vztahovat na situace, když je účastníku ukládána povinnost uskutečnit nějakou činnost, a pokud ji neuskuteční z toho důvodu, že se nedozvěděl, že mu taková povinnost byla uložena, tak ho za to sankcionovat. O výzvě k dodání nabývacích dokladů ke zboží (zadrženým padělkům), která byla též doručena fikcí, se žalobkyně též nedozvěděla, proto jsem tuto povinnost nemohla splnit. Jestliže účastníku má být uložena povinnost něco konat, měl by být o této povinnosti prokazatelně uvědomen, pokud o této povinnosti neví, nemůže být za její nesplnění sankcionován. Uplatnění formálního postupu podle § 24 odst. 1 správního řádu nelze pro doručování jednotlivé písemnosti uznat při postupném doručování množství důležitých písemností ukládající témuž účastníku z individuálního pohledu pokuty a povinnosti, když je evidentní, že písemnosti fakticky doručovány nejsou a účastník je nepřebírá. Správní orgán argumentuje tím, že doručoval na adresu, která byla v živnostenském rejstříku uvedena, na adresu provozovny, která byla v živnostenském rejstříku v té době též uvedena, se správní orgán nikdy doručit nepokusil. V tomto případě nebyly ani splněny podmínky pro řádné dokončení kontroly, neboť žalobkyně nebyla řádně vyzvána k seznámení se s úředním záznamem o kontrole a protokolem o kontrole. Při doručování jí totiž nebylo zanecháno poučení o možnosti vyzvednout si zásilky, neboť se na těchto zásilkách, která jsou součástí správního spisu, stále nachází. V tomto žalobkyně spatřuje porušení zákonného obligatorního příkazu daného správnímu orgánu ustanoveními § 2 odst. 4 a § 4 odst. 4 správního řádu, když jí nebylo umožněno uplatňovat v řízení svá práva a oprávněné zájmy.

5) Postup správního orgánu při doručování (§ 20 odst. 1 ve spojení s § 24 odst. 1 správního řádu) v daném případě nerespektoval základní ústavní pravidlo výkonu státní moci – zásadu přiměřenosti takového výkonu. Je zřejmé, že je třeba citlivě vyvážit na jedné straně ochranu práv adresátů a na druhé straně zajistit účinné doručování osobám, které se převzetí písemností vyhýbají a způsobují tím průtahy v řízení.

Právní úprava podle správního řádu výše uvedeného postupu doručování obecně sama o sobě vzbuzuje pochybnosti. Vzhledem k různorodosti činností veřejné správy a jejího vrchnostenského postavení vzhledem k účastníku řízení může tato úprava otvírat prostor k nepřiměřenému zásahu do jeho práv. Žalobkyně proto navrhuje, aby soud předložil věc Ústavnímu soudu pro rozpor výše uvedených ustanovení správního řádu upravujících doručování s ústavním pořádkem ČR.

Pokuty udělené podle vydaných trestních příkazů doručených fikcí jsou formou správního trestu. Podle obecně přijímaného názoru „základní principy vztahující se na soudní trestání je třeba respektovat i v oblasti správního trestání“ (Dušan Hendrych a kol.: Správní právo. Obecná část. 8. vyd. Praha 2012, str. 417 - 418). V případě soudního trestání lze určitou analogii spatřovat v doručování trestního příkazu, který je soud povinen doručit do vlastních rukou adresáta a u něhož je náhradní doručení vyloučeno (§ 64 odst. 5 trestního řádu). Do určité míry je možno poukázat i na úpravu doručování v občanském soudním řádu, když u platebního rozkazu doručovaného žalovanému do vlastních rukou je též náhradní doručení vyloučeno (§ 173 odst. 1 občanského soudního řádu).

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát, se k žalobě písemně vyjádřila dne 23. 6. 2016 pod sp. zn. ČOI 75531/16/O100-OP/670, čj. ČOI 120057/13/2200.

Ad 1) Monitoring ze dne 4. 11. 2013 a s tím související úřední záznam o jeho průběhu nepovažuje žalovaná za stěžejní podklad pro vydání rozhodnutí, neboť byl reakcí na námitky žalobkyně o záměně stánků při kontrole, které však neuplatnila ve správním řízení, jehož obnovu žádá, ač tak uplatnit mohla, pokud by si přebírala poštovní zásilky na adrese uvedené v živnostenském rejstříku, tudíž nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení uvedené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Bez ohledu na to žalovaná rovněž dále zastává názor, že pokud by v posuzovaném případě byla žalobkyně o prováděném monitoringu předem informována, hrozilo by riziko, že by se pokusila manipulovat s předmětem monitoringu, kterým bylo prokázat, že její provozovny mají shodné dispozice a je v nich prodáván podobný sortiment, jak bylo zjištěno při kontrole dne 24. 11. 2012, neboť upravit dispozice stánku či obměnit prodávaný sortiment nejsou dle názoru žalované úkony náročné, které by nebylo možné realizovat v mezidobí mezi doručením oznámení o provádění důkazu a dnem provádění důkazu.

Ad 2) Žalované není známa skutečnost, že by se některý z důkazů provedený ve správním řízení, jehož obnovu účastnice řízení žádá, ukázal jako nepravdivý. Tuto skutečnost tvrdí pouze žalobkyně ve svých námitkách uplatněných se značným časovým odstupem po pravomocném skončení správního řízení. Námitka žalobkyně, že nevěděla, že je proti ní vedeno řízení, byla v posuzovaném případě řešena již v rozhodnutí krajského soudu ze dne 30. 6. 2015, který rovněž dospěl k závěru, že žalobkyni bylo doručováno v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu na adresu, která byla v živnostenském rejstříku vedena jako aktuální adresa jejího sídla. Účastnice řízení se tak o možnost uplatnit své námitky a předejít důkazům v řízení o uložení sankce připravila sama svým jednáním, kdy si na předmětné adrese svého sídla nepřebírala poštu ani nenahlásila změnu adresy sídla.

Důkazní návrhy, které měla dle názoru žalobkyně žalovaná provést, aby dostatečným způsobem zjistila skutkový stav, byly vzneseny až po nabytí právní moci rozhodnutí ve věci, ačkoliv měly a mohly být uplatněny v průběhu správního řízení.

Ad 4) Právní úprava doručování žádné omezení pro doručování tzv. fikcí předestřené žalobkyni neobsahuje, což je dle názoru žalované zcela v pořádku, neboť v opačném případě by se účastníkům řízení otevřel prostor k vyhýbání se součinnosti. Účastník řízení má možnost dle § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 správního řádu požádat o určení neplatnosti doručení, což žalobkyně rovněž neučinila. Žalovaná rovněž zastává názor, že správní orgán postupoval správně, když doručoval na adresu sídla zapsanou v živnostenském rejstříku a nikoliv na adresu provozovny (stánku), kde byla provedena kontrola, který byl navíc po započetí kontroly jeho obsluhou narychlo opuštěn, tudíž nebylo možné ani zanechat kontrolní protokol na místě odpovědné osobě, jak bývá v ostatních případech obvyklou praxí. K tvrzení žalobkyně, že jí při doručování nebylo zanecháno poučení o možnosti vyzvednout si zásilky, žalovaná založila do spisu zasílaného soudu obálku obsahující stejnopis protokolu o kontrole ze dne 24. 11. 2012 a obálku obsahující stejnopisy příkazů ze dne 24. 4. 2013, kterými byly žalobkyni uloženy předmětné pokuty v celkové výši 120.000,- Kč, tak, jak byly vráceny Českou poštou po neúspěšném pokusu o doručení, ze kterých je patrné, že poučení o možnosti vyzvednout si zásilku se na nich nenachází, neboť bylo odtrženo zaměstnanci České pošty při doručování. Zároveň jsou na předních stranách obálek zaškrtnuty kolonky: „Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení.“.

Ad 5) Podle názoru žalované je není důvod předkládat věc Ústavnímu soudu pro rozpor úpravy doručování ve správním řádu s ústavním pořádkem. Úprava doručování ve správním řádu je vyvážená v tom smyslu, že na jedné straně za pomoci tzv. fikce doručení zajišťuje, aby bylo, alespoň z formálního hlediska, možné úspěšně doručovat subjektům, které jsou nekontaktní, ať již z důvodu, že se záměrně vyhýbají převzetí písemnosti, či z důvodu, že nedbají o aktuálnost údajů zapsaných ve veřejných rejstřících, a na druhé straně dává možnost účastníkům, kterým bylo doručeno tzv. fikcí, přičemž ve včasném seznámení se s obsahem písemnosti jim bránily závažné okolnosti, požádat o určení neplatnosti doručení.

V. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 30. 6. 2017 účastníci řízení setrvali na své dosavadní argumentaci obsažené v žalobě, vyjádření žalovaného k žalobě a replice. Soud neprovedl žalobkyni navrhované svědecké výslechy jednatele provozovatele tržnice (Ing. N.T.H., Ph.D.) a správce tržnice (Ing. M.M.) a případně tehdejších prodejců v sousedních prodejnách. Provádění důkazů, které mohly být navrženy a provedeny v nalézacím řízení před správním orgánem, až v řízení o žalobě proti zamítnutí žádosti o obnovu řízení, je v rozporu se smyslem soudního přezkumu takového rozhodnutí správního orgánu. Jednání před soudem v potřebném rozsahu tlumočil Ing. T.A.S., tlumočnick jazyka vietnamského (viz zvukový záznam z jednání).

VI. Posouzení věci krajským soudem

Ve správním řízení je příkaz obecně upraven v § 150 správního řádu.

Ve smyslu § 150 odst. 1 věty první správního řádu povinnost v řízení z moci úřední lze uložit formou písemného příkazu. Podle § 150 odst. 1 věty druhé tohoto zákona příkaz může správní orgán vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Podle § 150 odst. 2 uvedeného zákona v řízení o vydání příkazu může být jediným podkladem kontrolní protokol pořízený podle zvláštního zákona tímž správním orgánem, který je věcně a místně příslušný ke správnímu řízení navazujícímu na kontrolní zjišťování, pokud protokol pořizoval ten, kdo může být oprávněnou úřední osobou, a pokud se kontrolovaný seznámil s obsahem protokolu nebo byl k seznámení se s obsahem protokolu řádně vyzván, popřípadě pokud byly v souladu se zákonem vyřízeny námitky kontrolovaného proti obsahu protokolu a pokud o obsahu protokolu nejsou pochybnosti ani z jiného důvodu. Podle § 150 odst. 3 správního řádu proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.

K tomu došla odborná literatura k těmto poznatkům: „*Správní orgán může příkaz vydat, pokud považuje skutkové zjištění za dostatečné. Toto ustanovení poněkud zužuje rozsah zjišťování podkladů pro rozhodnutí vyplývající pro správní orgány zejména z § 3, § 50 a § 52. V příkazním řízení, které je řízením zjednodušeným, je rozsah zjišťování podkladů rozhodnutí omezen, což právě odpovídá charakteru příkazního řízení.*“ (Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 1167), „*Pro aplikaci § 150 odst. 2 je navíc nutno respektovat, že kontrolovaný musí mít možnost seznámit se s obsahem kontrolního protokolu (ať již se s ním skutečně seznámil, nebo byl k tomu vyzván, ale svého práva nevyužil) ...*“ (Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha 2013, str. 623) a „*Omezenějšímu rozsahu zjišťování podkladů pro rozhodnutí odpovídá další průběh příkazního řízení navazující na vydání příkazu, kdy se příkaz automaticky zruší pouhým podáním (včasného a přípustného) odporu, který je zvláštním opravným prostředkem, a na základě toho se pokračuje ve správním řízení podle obecných ustanovení části druhé o zjišťování podkladů rozhodnutí. To brání tomu, aby vedením zrychleného příkazního řízení a vydáním příkazu došlo ke zkrácení práv účastníka správního řízení, proti kterému příkaz směřuje, a to zejména práva navrhopat důkazy a činit jiné návrhy (§ 36 odst. 1 a § 52).*“ (Josef Vedral: Citované dílo, str. 1167).

Pro doručování se v příkazním řízení použijí obecná pravidla stanovená v dílu 4 hlavě II části druhé správního řádu, pro doručování příkazu se použijí uvedená obecná pravidla ve spojení s § 72 správního řádu („Oznamování rozhodnutí“).

Ve smyslu § 20 odst. 1 části věty první před středníkem správního řádu fyzické osobě se písemnost doručuje ve věcech podnikání do místa podnikání. Ohledně místa podnikání odkazuje správní řád [u § 11 odst. 1 písm. c)] na § 2 odst. 3 obchodního zákoníku. Podle věty první a druhé tohoto ustanovení místem podnikání fyzické osoby je adresa zapsaná jako její místo podnikání v obchodním rejstříku nebo v jiné zákonem upravené evidenci. Podnikatel, který je fyzickou osobou, je povinen zapisovat do obchodního rejstříku nebo do jiné zákonem upravené evidence své skutečné místo podnikání. Obchodní zákoník byl účinný do 31. 12.

2013, tedy i době doručování výše uvedeného kontrolního protokolu a příkazů. Jinou zákonem upravenou evidencí je i živnostenský rejstřík podle § 60 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů. Pro úplnost lze dodat, že i recentní správní praxe zaujímá názor, že „*místem podnikání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) a § 20 odst. 1 správního řádu je rovněž adresa sídla vedená v živnostenském rejstříku*“ (závěr č. 138 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 30. 5. 2014).

Podle § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Za účelem překlenutí možné tvrdosti správní řád umožňuje požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena (viz § 24 odst. 2).

K tomu může soud jen zopakovat závěr ze svého předchozího rozsudku ze dne 30. 6. 2015, čj. 30A 72/2014-63, že není důvodnou námitka, že doručováním fikcí došlo k závažnému zásahu do práv žalobkyně, neboť tato měla právo podat opravný prostředek, spojený s žádostí o prominutí zmeškání lhůty, respektive určení neplatnosti doručení. Pro úplnost soud dodává, že konečné rozhodnutí v takových případech může být předmětem soudního přezkumu, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, čj. 8 As 9/2011-28 (dostupného na www.nssoud.cz), „*rozhodnutí, jímž nebylo prominuto zmeškání lhůty k podání odporu proti příkazu vydané dle § 41 správního řádu z roku 2004, je úkonem správního orgánu, který dle § 65 odst. 1 s. ř. s. podléhá soudnímu přezkumu*“. Soud se tak ztotožnil se správními orgány v tom, že je na odpovědnosti podnikatele, aby údaje o jeho místě podnikání, zapsané v živnostenském rejstříku byly pravdivé a aktuální. Jelikož žalobkyni byly písemnosti zasílány na adresu, zapsanou v živnostenském rejstříku jako místo podnikání a současně bydliště, byly jí doručeny v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. Žalovaná tak dle názoru soudu správně konstatovala, že se žalobkyně o možnost uplatnit své námitky (o možné záměně stánků při kontrole) a důkazy k tomuto tvrzení sama připravila svým jednáním, když nepřebírala poštovní zásilky. Na základě této skutečnosti byl učiněn správný závěr, že se ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu neobjevily nové skutečnosti nebo důkazy existující v době původního řízení, které žalobkyně nemohla uplatnit.

Obnova řízení je upravena především v § 100 a 102 správního řádu.

Ohledně obnovy řízení v případě rozhodnutí příkazem došel Nejvyšší správní soud k tomuto závěru: „*Obnova řízení na žádost účastníka dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 je možná i v případě řízení o přestupku, o němž bylo pravomocně rozhodnuto v příkazním řízení (§ 87 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích)*.“ (rozsudek ze dne 25. 9. 2015, čj. 8 As 193/2014-35, publikovaný pod č. 3300/2015 Sb. NSS). Je-li obnova řízení možná i v případě řízení o přestupku, o němž bylo rozhodnuto v příkazním řízení podle § 87 zákona o přestupcích, není podle zdejšího soudu racionálního důvodu, aby obnova řízení nebyla – při splnění stanovených podmínek – možná i v případě řízení o jiném správním

deliktu než přestupku, o němž bylo pravomocně rozhodnuto příkazem vydaným podle § 150 správního řádu.

Ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

V tomto ustanovení jsou ve skutečnosti upraveny dva důvody obnovy řízení: řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže **A)** vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo **B)** se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Existence dvou důvodů obnovy řízení v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 je dobře patrná při srovnání se správním řádem z roku 1967, když důvod **A)** odpovídá § 62 odstavci 1 písmenu a) starého správního řádu, kdežto důvod **B)** první možnosti uvedené v § 62 odstavci 1 písmenu e) starého správního řádu.

Obou důvodů obnovy řízení uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se pak týká podmínka uvedená v § 100 odstavci 2 větě druhé správního řádu, podle níž se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. K § 100 odst. 2 větě druhé správního řádu se odborná literatura vyslovila takto: „*Obnovy řízení se nemůže domáhat ten účastník řízení, který mohl důvod (nebo důvody) obnovy uplatnit v odvolacím řízení, a to jak v případě, že odvolací řízení proběhlo ... a účastník řízení tento důvod neuplatnil, tak i v případě, že tento účastník odvolání vůbec nepodal nebo odvolací řízení neproběhlo. Pokud účastník řízení mohl důvod obnovy řízení uplatnit již v odvolacím řízení a neučinil tak, nebyla splněna jedna z podmínek pro obnovu řízení, tedy podmínka stanovená v odst. 1 písm. a). ... Pokud účastník řízení mohl důvod obnovy řízení uplatnit již v odvolacím řízení, aniž mu v tom cokoliv bránilo, není v takovém případě důvod připouštět zásah do pravomocného rozhodnutí.*“ (Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 866).

Ve své žádosti o obnovu řízení (datované dne 18. 10. 2013 a došlé správnímu orgánu dne 22. 10. 2013) žalobkyně uvedla:

I.

Pokud jde o předcházející řízení, o udělení pokut od správního orgánu jsem se dověděla až na základě vyrozumění o nedoplatku správce daně – Celního úřadu pro Plzeňský

kraj, a to až v druhé polovině září t. r. Vůbec jsem nevěděla, že bylo zahájeno správním orgánem správní řízení, že na základě kontrolních protokolů (ode mě nepodepsaných) v předmětných řízeních byly vydány příkazy, které byly doručeny tzv. fikcí a nabyly právní moci (bydlím na adrese..., kam nebylo doručováno), přirozeně jsem nemohla vyhovět výzvě o dodání nabývacích dokladů k jakémukoliv zboží, když mi žádná taková výzva nebyla doručena a nevěděla jsem o ní atd. Nemohla jsem tedy žádným způsobem uplatňovat svoje práva v řízení a cítím se proto postupem správního orgánu poškozena; jedná se o poměrně vysoké pokuty v celkové výši 135.000,- Kč bez započtení částek paušálních náhrad nákladů řízení.

II.

Zásadní námitka, kterou vznáším a kterou na základě nových zjištění hodlám prokázat, spočívá ve skutečnosti, že došlo zřejmě k neúmyslné záměně ze strany pracovníků ČOI provádějících kontrolu dne 24. 11. 2012 a 4. 11. 2012, kteří uváděli, že prováděli kontrolu na tržnici OC „HA“, Horní Folmava 42, Česká Kubice, a to stánku označeného jako stánek „E 22“, přičemž se ve skutečnosti jednalo o stánek „E 21“.

Je pravdou, že jsem měla a mám uzavřenu nájemní smlouvu na stánek (provozovnu) „E 22“ (ostatně jediným důkazem, ze kterého správní orgán vycházel ke ztotožnění mojí osoby, byl pouze údaj o nájemci v nájemní smlouvě předložené provozovatelem tržnice), ale podle všeho se kontrola týkala stánku označeného jako stánek „E 21“. Pro tento závěr svědčí zejména to, že podle příslušného příkazu byly ve stánku zjištěny zejména padělky originálních výrobků porušující práva duševního vlastnictví – pásky, přívěsky, hračky, hodinky, zapalovače, obraz a pouzdra. **Tento sortiment já neprodávám, ani jsem nikdy neprodávala, specializuji se výhradně na textil a textilní výrobky.** Tyto závěry jsou připraveni dosvědčit níže navrhovaní svědci.

Důkaz: vyjádření správce tržnice – Ing. M.M. ... doložím dodatečně
výslech Ing. M.M.

výslech Ing. N.T.H., vlastník tržnice ...

výslech T.T.A. (sousedící stánek F2, F3 – společný)

P.X.C. ... (stánek E 20, tj. stánek sousedící vpravo)

(doručovací adresy doložím dodatečně)

Při pořizování fotodokumentace pracovníky ČOI byla vyhotovena i fotografie - náhled do stánku zředu, ze které je možno i rozeznat vchod do stánku, vystavené zboží (tato je součástí i kontrolního protokolu ve věci ze dne 24. 11. 2012, avšak je malých rozměrů – při jejím zvětšení a příp. úpravě by bylo možno rozeznat i další porobnosti k identifikaci stánku a sortimentu).

Navrhuji proto k důkazu opatřit správním orgánem originál této fotografie, spolu s nákresem dispozičního řešení této části OC s vyznačením polohy jednotlivých stánků.

III.

Navrhuji proto, aby správní orgán obnovil správní řízení výše uvedených č.j. a po provedeném dokazování výše uvedená rozhodnutí jako nezákonná zrušil

Ve své žádosti o obnovu řízení žalobkyně výslovně uvedla, že důvodem žádosti o obnovu řízení je to, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení, které nemohla v původním řízení uplatnit. Tyto skutečnosti podle jejího názoru odůvodňují jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Žalobkyně se tedy původně dovolávala důvodu, který zdejší soud pracovně označuje jako důvod **A)**. U důvodu **A)** je třeba – a to kumulativně – splnit zejména tyto podmínky: vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy (*1. podmínka*), tyto skutečnosti nebo důkazy existovaly v době původního řízení (*2. podmínka*), tyto skutečnosti nebo důkazy nemohl účastník v původním řízení uplatnit (*3. podmínka*) a tyto skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (*4. podmínka*). K tomu přistupuje podmínka, že účastník nemohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení (*5. podmínka*). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, není na žalobčinu žádost možné obnovu řízení povolit.

U 3. podmínky se musí jednat o skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl v původním řízení uplatnit z objektivních důvodů; je to tak samozřejmý požadavek, že jej nebylo třeba formulovat explicitně, jak tomu bylo ve správním řádu z roku 1967 [§ 62 odst. 1 písm. a)] nebo je v daňovém řádu [§ 117 odst. 1 písm. a)].

V žádosti o obnovu řízení žalobkyně namítá, že předmětná kontrola se podle všeho týkala [ne stánku označeného jako stánek „E 22“, nýbrž] stánku označeného jako stánek „E 21“, a to zejména proto, že ona zjištěný sortiment neprodává ani nikdy neprodávala, neboť se specializuje výhradně na textil a textilní výrobky. To však evidentně nejsou skutečnosti (nebo důkazy), které žalobkyně nemohla z objektivních důvodů uplatnit v původním řízení (v námitkách proti obsahu kontrolního protokolu, v odporu proti příkazům, v průběhu standardního nalézacího řízení před správním orgánem prvního stupně a/nebo v odvoláních proti prvoinstančním rozhodnutím). Ve vztahu k důvodu obnovy, který zdejší soud pracovně označil jako důvod **A)**, tedy nemohla být obnova řízení povolena už pro absenci podmínky č. 3.

Správní orgán tedy měl žádost žalobkyně o obnovu řízení bez dalšího zamítnout proto, že žalobkyně mohla namítané skutečnosti uplatnit v původním řízení. Správní orgán prvního stupně však po obdržení žádosti o obnovu řízení provedl monitoring a pořídil fotodokumentaci prodejních stánků č. F 1 a E 22. Soud tudíž zrušil původní rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení proto, že žalobkyně nebyla o tzv. monitoringu předem ani při jeho provádění informována. Na dosavadní výsledky řízení žalobkyně reagovala vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí (datovaným dne 9. 9. 2015 a došlým správnímu orgánu dne 11. 9. 2015). K tomuto vyjádření bylo přiloženo *schéma – dispoziční řešení stánku „E 22“ vypracované jednatelem provozovatele*. Následně byla žádost o obnovu řízení opětovně zamítnuta, a to proto, že se v posuzovaném případě neobjevily nové skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastnice řízení nemohla uplatnit v původním řízení, ani důkazy provedené správním orgánem v průběhu správního řízení se neukázaly být nepravdivými.

Žalobkyně se tedy nově dovolává i důvodu, který zdejší soud pracovně označuje jako důvod **B)**. U důvodu **B)** je třeba – a to opět kumulativně – splnit zejména tyto podmínky: provedené důkazy se ukázaly nepravdivými (*1. podmínka*) a tyto důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (*2. podmínka*). K tomu přistupuje podmínka, že účastník nemohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení (*3. podmínka*). A

opětovně: není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, není na žalobčinu žádost možné obnovu řízení povolit.

K tomu odborná literatura – ještě za předchozí právní úpravy – zaujala tento názor: *„Důkazy, které se ukázaly být nepravdivými, jsou poznatky, které správní orgán získal při dokazování a které neodpovídají skutečností, o nichž měly učinit pravdivý obraz. Není rozhodné, zda jde o důkazy zfalšované či podvržené, nebo vycházející z mylných východisek – důležité je konstatování, že důkaz neodpovídá zcela nebo zčásti skutečnosti. Tak tomu může být např. u posudků, vyjádření či stanovisek a jiných podkladů od jiných orgánů (institucí), ze kterých správní orgán při rozhodování vycházel. Vedle toho se může jednat i o nepravdivou svědeckou výpověď, nebo skutečnosti neodpovídající znalecký posudek apod.“* (Vladimír Vopálka a kol.: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2003, str. 204-205).

K tomu soud dodává, že obnova řízení jako mimořádný opravný prostředek neslouží k otevření (plného) dokazování, k němuž bez objektivního důvodu nedošlo v původním řízení. Podmínka č. 1 tu zní: provedené důkazy se ukázaly nepravdivými. Z užitého minulého času („se ukázaly“) soud usuzuje na to, že nepravdivost důkazů se musí ukázat před podání žádosti o obnovu řízení, nikoliv eventuálně až v rámci dokazování při obnově řízení. Znamená to, že k ukázání se důkazů nepravdivými musí dojít před a vně posuzování podmínek povolení obnovy řízení. Lze si tak představit, že jiný orgán zásadně přehodnotil svůj posudek, vyjádření či stanovisko nebo že někomu bylo prokázáno, že úmyslně podal nepravdivou nebo neúplnou svědeckou výpověď ve správním řízení anebo úmyslně uvedl nepravdivý údaj v čestném prohlášení u správního orgánu. Lze si představit i to, že správní orgán vedl s tímž účastníkem více řízení, při nichž se vycházelo z téhož důkazu, který se v jednom z těchto řízení ukázal nepravdivým; na základě této skutečnosti by se pak k žádosti účastníka mohla obnovit ostatní s ním vedená řízení, u nichž jsou skutkové závěry postaveny na tomtéž nepravdivém důkazu. Podmínce „se provedené důkazy ukázaly nepravdivými“ však rozhodně neodpovídá situace, kdy se účastník domáhá otevření dokazování, neboť má za to, že k jeho námitkám, které mohl – posuzováno objektivně – uplatnit dříve, by měl skutkový stav zjištěný v původním řízení být posouzen jinak.

Ze správního spisu lze zjistit, že mezi důkazy (podklady pro vydání rozhodnutí), o něž se opírají příkazy ze dne 24. 4. 2013, SEČ 22/1952 - 7/12/SŘ/P, čj. ČOI 49613/13/2200, sp. zn. ČOI 147610/12/2200, a ze dne 24. 4. 2013, SEČ 22/2278 - 7/12/SŘ/PP, čj. ČOI 50106/13/2200, sp. zn. ČOI 147610/12/2200, náleží úřední záznam sepsaný inspektorem České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, dne 24. 11. 2012, k němuž je přiložen plánek části tržnice Folmava a fotodokumentace prodejního stánku č. E 22, kontrolní protokol sepsaný inspektory České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, dne 24. 11. 2012 pod čj. ČOI 147610/12/2200, k němuž jsou přiloženy úřední záznam o zajištění zboží, které neodpovídá zvláštním právním předpisů (včetně seznamu zajištěného zboží), a doklady o odběru vzorku č. 64034 a 64035, a nájemní smlouva uzavřená dne 10. 10. 2012 mezi společností NGA & HA, s.r.o. (pronajímatelem nebytových prostor na tržnici Horní Folmava 42), a žalobkyní. Ve správním spisu se dále nacházejí doručky, resp. celé vrácené zásilky obsahující kontrolní protokol ze dne 24. 11. 2012, čj. ČOI 147610/12/2200, úřední záznam o zajištění zboží (s přílohou) a doklady o odběru vzorku (spolu s průvodním přípisem) a příkazy ze dne 24. 4. 2013, SEČ 22/1952 - 7/12/SŘ/P, čj. ČOI

49613/13/2200, sp. zn. ČOI 147610/12/2200, a ze dne 24. 4. 2013, SEČ 22/2278 - 7/12/SŘ/PP, čj. ČOI 50106/13/2200, sp. zn. ČOI 147610/12/2200. Ve správním spisu se rovněž nachází úřední záznam sepsaný inspektorem České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, dne 7. 11. 2013, k němuž je přiložena fotodokumentace prodejních stánků č. F 1 a E 22 a plánec části tržnice Folmava.

Z ničeho ovšem neplyne, že by se některý z uvedených důkazů (podkladů pro vydání rozhodnutí) před podáním žádosti o obnovu řízení ukázal nepravdivým. Označení stánků na fotografiích odpovídá označení stánků na plánu. Plánek části tržnice, který byl opatřen správním orgánem, je přitom shodný s plánkem části tržnice, který správnímu orgánu dne 13. 11. 2013 předložil zástupce žalobkyně.

Na okraj je možno poznamenat, že ani soud navzdory vyjádření žalobkyně k podkladům pro rozhodnutí datovanému dne 9. 9. 2015 (a přiloženému schématu – dispoziční řešení stánku „E 22“) a jejímu odvolání proti rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 18. 1. 2016, čj. ČOI 8178/16/2200/R, sp. zn. ČOI 120057/13/2200, neshledává u zjištěného rozmístění prodejních stánků, jejich číselného značení a osob, které je provozují, naprosto zřejmou, resp. zcela evidentní a zjevnou chybu správního orgánu.

Lze tak shrnout, že ve vztahu k důvodu obnovy, který zdejší soud pracovně označil jako důvod **B)**, nemohla být obnova řízení v daném případě povolena jak pro absenci podmínky č. 1, tak pro absenci podmínky č. 3.

Na tomto je třeba s vypořádáváním žalobních bodů ustat, neboť, jak judikoval Nejvyšší správní soud, „*Napadá-li žalobce rozhodnutí vydané v prvním stadiu řízení o obnově, může účinně namítat pouze to, že existují podmínky její přípustnosti z hlediska ustanovení § 62 správního řádu [nyní: podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu], nikoliv však okolnosti týkající se skutkového stavu věci, které lze uplatnit až ve druhém stadiu řízení o obnově, v němž by se znovu rozhodovalo ve věci.*“ (rozsudek ze dne 31. 5. 2004, čj. 5 A 24/2002-34, publikovaný pod č. 885/2006 Sb. NSS).

Vzhledem k uvedenému nepokládá soud podanou žalobu za důvodnou.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalobkyně navrhla, aby soud předložil věc Ústavnímu soudu pro rozpor výše uvedených ustanovení správního řádu upravujících doručování s ústavním pořádkem ČR. Těmito výše uvedenými ustanoveními správního řádu žalobkyně zřejmě rozumí „ust. § 20 odst. 1 správního řádu ve spojení s ust. § 24 odst. 1 správního řádu“.

Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu

soudu. Z žalobčiny argumentace sotva lze dovodit něco jiného, než že namítá rozpor s ústavním pořádkem ne „ust. § 20 odst. 1 správního řádu ve spojení s ust. § 24 odst. 1 správního řádu“, nýbrž toliko ust. § 24 odst. 1 správního řádu (tzv. fikce doručení). Výrazu „zákon, jehož má být při řešení věci použito“, rozumí soud tak, že se jedná o zákon, resp. zákonné ustanovení, jež má být při řešení věci přímo použito, nikoli též o zákon, resp. zákonné ustanovení, které na řešenou věc byt' jen nepřímě dopadá. V prvním případě by se námitka rozporu fikce doručení podle správního řádu (ve věcech správního trestání) s ústavním pořádkem mohla uplatnit zejména v rámci sporu o účinnost doručení příkazu, ne však v rámci sporu o naplnění důvodu či důvodů obnovy řízení. I kdyby ovšem někdo měl za to, že ust. § 24 odst. 1 správního řádu je zákonným ustanovením, jehož má být použito v právě projednávaném a rozhodovaném sporu o důvodech obnovy řízení, soud by mu nepřítakal v tom, že je tu rozpor s ústavním pořádkem. Zákonodárci nelze podle přesvědčení soudu upírat oprávnění posunout u některých otázek odpovědnost více ke státním orgánům, zatímco u jiných – a to i podobných – otázek ji posunout více k dotčeným osobám. Přiměřené uplatňování zásady *vigilantibus iura* nezakládá rozpor s ústavním pořádkem České republiky. Určitá žalobkyní namítaná odlišnost právní úpravy doručování některých písemností podle správního řádu a některých písemností podle jiných právních předpisů podle názoru soudu ještě nedosahuje intenzity rozporu s ústavním pořádkem. Je tu na místě připomenout, že za účelem překlenutí možné tvrdosti zákon umožňuje požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku doručení (§ 24 odst. 2 správního řádu).

Soudu není známo, že by se pochybnosti o ústavnosti fikce doručení upravené v § 24 odst. 1 správního řádu objevily v závěrech soudní praxe nebo v obecně respektované odborné literatuře. Jelikož ani zdejší soud nedošel k závěru, že zákon, jehož má být při řešení právě projednávané a rozhodované věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, nepředložil věc Ústavnímu soudu a věc projednal a rozhodl o ní.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však pro případ úspěchu ve věci požadavek na náhradu nákladů řízení před soudem neuplatnil, a proto soud rozhodl, že na náhradu těchto nákladů nemá žádný z účastníků řízení právo.

Podle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka. Vzniká tu otázka, zda lze neúspěšnému žalobci uložit povinnost nahradit státu náklady spojené s přibráním tlumočníka.

Ve správním soudnictví jsou práva účastníků řízení upravena v § 36 s. ř. s. Podle § 36 odst. 2 s. ř. s. náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát. Náhrada nákladů řízení je upravena v § 60 s. ř. s. Podle § 60 odst. 4 s. ř. s. má stát proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků.

Ve vztahu k těmto ustanovením zaujímá odborná literatura rozdílné názory: „*Soudní řád správní požaduje, aby bylo tlumočení zajištěno účastníky řízení bezplatně. V § 36 odst. 2 proto stanoví, že náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát. Toto ustanovení je však třeba posuzovat ve vazbě na § 60 odst. 4, který dává státu právo na náhradu nákladů řízení*

proti neúspěšnému účastníkovi. ... Ze skutečnosti, že podle § 18 odst. 1 OSŘ, jenž je podle § 64 SŘS přiměřeně použitelný i v řízení před správními soudy, mají účastníci v občanském soudním řízení rovné postavení, mají právo jednat před soudem ve své mateřštině a soud je jim povinen zajistit stejné možnosti k uplatnění jejich práv, neplyne, že by neúspěšný účastník nebyl povinen státu náklady tlumočného nahradit. Takový závazek nedovozuje z čl. 37 odst. 4 LPS a čl. 6 odst. 1 EÚLP ani doktrína (viz Wagnerová, s. 780 a 781). Soud je pouze povinen tlumočnicka zajistit, aniž by mohl účastníkovi uložit povinnost složit zálohu na očekávané tlumočné, a je také povinen tlumočné uhradit. V závěru řízení však náklady na zajištění práva účastníka na jednání ve své mateřštině vstupují do nákladů státu, jež účastníci uhradí podle míry svého neúspěchu, nejsou-li ovšem osvobozeni od soudních poplatků.“ [Luboš Jemelka a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha, C. H. Beck 2013, str. 253 a 451], kdežto „Aby byla zachována rovnost účastníků řízení a nedošlo ke znevýhodnění ekonomicky slabšího subjektu, zákon výslovně určuje, že náklady tlumočnicka platí stát. Právo na tlumočnicka je natolik významným právem, že majetkové poměry osoby, která tohoto práva využívá, nehrají žádnou roli. Povinnost státu platit náklady tlumočnicka je v soudním řádu správním upravena duplicitně, a to samostatně v § 36 odst. 2 a společně s náklady na svědečné a znalečné v § 59 odst. 2 SŘS. Lze se proto domnívat, že komentované ustanovení mělo vyjadřovat, že náklady tlumočnicka nemohou být státu nahrazeny, jinými slovy, že stát tyto náklady nese, nikoliv jen platí. ... Mezi náklady placenými státem má svébytné postavení tlumočné. Především nemůže být považováno za náklad spojený s dokazováním, neboť bezprostředně nesouvisí se zjišťováním skutkového stavu. Tlumočné představuje finanční dopad práva každé osoby na jednání v mateřském jazyce nebo v jazyce, kterému rozumí (čl. 37 odst. 4 Listiny). Vzhledem k tomu, že se jedná o elementární lidské právo, vycházejí soudy z toho, že stát náklady tlumočnicků nejen platí, ale též nese; tedy mu nemohou být nahrazeny podle § 60 odst. 4 SŘS.“ [Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha, Leges 2014, str. 263 a 509].

V občanském soudním řízení je právo jednat v mateřštině upraveno v § 18 o. s. ř. Podle § 18 odst. 2 věty první o. s. ř. účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočnicka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Náhrada nákladů řízení státu je upravena v § 148 o. s. ř. Podle § 148 odst. 1 o. s. ř. má stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.

Tato ustanovení jsou odbornou literaturou interpretována shodně: „Náklady spojené s tím, že účastník jedná před soudem ve své mateřštině ..., platí stát (srov. § 141 odst. 2). Účastníkům nelze (ani postupem podle § 148 odst. 1) uložit, aby nahradili státu tyto náklady (náklady vzniklé v souvislosti s přibráním tlumočnicka).“ [Ljubomír Drápal a kol.: Občanský soudní řád I. Komentář. Praha, C. H. Beck 2009, str. 99] a „V případě, že stát vynaloží náklady na odměnu a výdaje tlumočnicka ustanoveného k zajištění práva účastníka na jednání v mateřštině, nelze účastníkům uložit jejich náhradu.“ [Ludvík David a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. Praha, Wolters Kluwer 2009, str. 72]. Civilistická doktrína se přitom dovolává rozhodnutí Nejvyššího soudu České socialistické republiky ze dne 28. 4. 1984, sp. zn. 1 Cz 15/84, publikovaného jako Rc 21/1986 („Náhradu nákladů spojených s přibráním tlumočnicka k tomu, aby účastník mohl v občanském soudním řízení jednat ve své mateřštině, nelze účastníkovi řízení uložit.“).

Soud neshledává racionální důvod, proč by předmětná otázka měla být řešena jinak ve správním soudnictví než v civilním soudnictví. S přihlédnutím k majoritnímu názoru a za použití zásady *in dubio mitius* proto dospěl k závěru, že neúspěšné žalobkyni nelze ukládat povinnost nahradit státu náklady spojené s přibráním tlumočníka ani tehdy, není-li osvobozena od soudních poplatků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 30. června 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.